

Kokonaistoiminta

Kaikkien Buddhien suuri tie, äärimmäinen opetus on kaksinaisuuden ylittävä kokonaistoiminta ja elämää, kuolemassa kuolemaa. Elämä ja kuolema yhdessä ovat totuuden jokahetkistä läsnäoloa. Valaistumisen läsnäolo. Meidän on ylitettävä elämä elämässä ja kuolema kuolemassa. Silloin eläessä eläminen on kokonaistoimintaa ja kuollessa kuoleminen on kokonaistoimintaa. Elämässä koetaan Äärimmäinen tie on vapautuminen elämästä ja kuolemasta, toisin sanoen täydellinen uppoutuminen niihin, kokonaisuuden tajuaminen,

Valaistumisen läsnäolo tarkoittaa tosi elämää, täyttä, vapaata toimintaa. Sen toteutuessa elämän ja kuolemana merkitys selkenee täysin. Kuitenkaan sen kokemista ei voi ilmaista tajunnalla eikä tiedolla, ei laajalla eikä pienellä, ei rajallisella eikä rajattomalla, ei lyhyellä eikä pitkällä ajalla, ei läheisellä eikä kaukaisella.

Tämä kokemus muovaa nykyistä elämäämme, samoin elämä muovaa tätä kokemusta. Elämä ei tule eikä mene, ei ilmene eikä häviä. Elämä on kokonaiselämistä, kuolema on kokonaiskuolemista. Buddhalaisuuden rajattomuudessa elämällä ja kuolemalla on tällainen erityismerkitys. Jos tarkastelemme tämän hetkistä elämäämme ja alamme herätä, maailma alkaa ilmentää täyttä läsnäoloaan. Elämän kokonaistoiminta täyttää koko maailmankaikkeuden, kokonaisoleminen jokaisen hetken.

Elämää voidaan verrata purjeveneellä seilaamiseen. Jopa silloin kun purje, peräsin ja aivot ovat hallinnassamme, vene on olemassa ja se on meille ehdottoman välttämätön säilymisen kannalta, emme voi elää ilman sitä. Toisaalta vene ei voi toimia kunnolla ilman purjehtijoita. Ihminen ja vene ovat täyttä sopusointuista, toimivaa riippuvuutta. Ihmisen ja veneen toimiessa yhdessä ja muodostaessa kokonaistoiminnan taivas, vesi ja rannat kuuluvat myös samaan aikaan ja avaruuteen - kaikki olosuhteet toimivat yhdessä sopusointuisesti. Näin elämä ja oma olemisemme muodostavat kokonaisuuden.

Zenmestari Yuan-wu Ko-chin' sanoi: "Elämä on elämän kokonaistoimintaa ja kuolema kuoleman kokonaistoimintaa". Nämä kaksi ulottuvuutta eivät ole vastakohtaisia, vaan sisältyvät yhteen kaikkialliseen kokemukseen. Niihin eivät päde ajan ja avaruuden käsitteet. Kaikkiallinen kokeminen täydentyy elämässä ja kuolemassa minkään estämättä. Kuitenkaan yksilöllinen elämän ja kuoleman kokeminen ei ole täysin erilaista eikä toisaalta täysin samaa kuin kaikkiallinen kokeminen. Kaikella on oma elämänsä ja kuolemansa. Niiden kautta voimme oivaltaa olemassaolon todellisen luonnon. Se on kuin kätensä ojentava mies tai nukkuessaan tyynyyn tarttuva ihminen. Se on taivaallisen valon sekä täyden toiminnan näyttäytymistä.

Elämä ja kuolema ilmenevät jokaisessa hetkessä, silmänräpäyksellisesti, luonnollisesti ja ajatuksetta. Jos ponnistelemme vakavasti, voimme havaita niiden ilmenemisen. Oivalluksen hetkellä elämä ja kuolema kirkastuvat täysin. Alkää kuitenkin luulko, ettei olisi mitään edeltävää läsnäoloa. Jokainen hetki sisältää koko todellisuuden. Tiedostakaa jatkuva, alituisesti uudistuva läsnäolo.

Tämä opetuspuhe pidettiin daimyo Hatano Izumono Kami Yoshishigen linnassa joulukuun 17. päivänä 1242 ja sen kirjoitti puhtaaksi Ejo tammikuun 19. päivänä 1243.

* Zenmestari Yuan-wu Ko-chin (1063-1135), japanilaisittain Engo Kokugon.

(Käännös Taehye sunim, lainaus sallittu, jos kääntäjä mainitaan)